

*DRAGOSTE
LA
PRIMA
NINSOARE*

UN ROMAN DE

DORINA NEAGU STANCIU

Toate numele, personajele și evenimentele incluse în cartea de față, precum și orașul Macul Roșu și spitalul SanTerra, sunt produsul imaginației autorului. Orice similaritate cu personaje, organizații, locuri și evenimente reale este pur întâmplătoare.

Dorion E-Publishing

Copyright © 2015 by author în SUA

Toate drepturile rezervate autorului. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, transmisă, copiată ilegal și pusă pe un computer, în orice format sau prin orice mijloace, fără aprobarea scrisă a editurii sau autorului.

*Să iubești nu e ușor.
E magnific!
Te iubesc, Ion...*

PROLOG

România Comunistă, 1979

Viața e mai întotdeauna roz când ești tânăr! Iar o orânduire nedreaptă, impusă – așa cum a fost comunismul în România - poate aliena conștiințe, păreri, destine chiar. Dragostea, în schimb, nimic n-o poate ucide, nimic n-o poate strivi, ori scoate afară din scenă. Crește ca o floare miraculoasă până și-n cele mai negre mocirle, până și pe cele mai aride soluri. Oamenii se întâlnesc și se îndrăgostesc unul de altul. Punct. Și astfel iau de la capăt o nouă viață, un vis de fericire eternă – *viața în doi*.

La cei 28 de ani ai săi, Emil Onescu se considera un tânăr realizat pentru vârsta lui. După absolvirea Facultății de Matematică din București, fusese repartizat ca profesor la liceul din Macul Roșu, chiar la el acasă! O medie la examenul de stat foarte aproape de 10, nota maximă, îi asigurase acest binecuvântat favor. Își îndeplinise apoi stagiul militar la TR-iști, doar șase luni, iar acum, după patru ani de muncă și de distracție burlăcească pe cinste, era convins că-i sosise ceasul să se însoare. Fata și-o alesese demult, chiar de acolo din oraș, dar o varietate de probleme insignifiante în esență îi amânau mereu clipa fericirii depline alături de ea. Nu era vina lui că arăta chiar mai bine decât *Alain Delon* și *Julio*

Iglesias la un loc și că femeile se țineau scai de el oriunde se ducea. Dar încearcă să-i explice asta unui tată de modă veche, obtuz, care-și crește singur fiicele după legi draconice, de proveniență din evul mediu!

Cu răbdarea ajunsă la capăt în această zi de sfârșit de iarnă, de altfel banală, Emil se prezintă cu un buchet enorm de garoafe roșii la poarta căminului de fete de la ASE București, unde iubita sa era studentă în ultimul an. Făcu eforturi uriașe ca să ignore tinerele care-l strigau de la ferestre și-i fluturau zâmbete îndrăznețe până la indecență.

-Leni, mă chinui al naibii să te curtez de vreo doi ani încoace pe-acasă, prin oraș! Dar tatăl tău a devenit un virtuoso în a-mi pune bețe-n roate când vii în vacanță, trecu el direct la subiect, de cum fata, care coborâse scările în fugă, se opri îmbujorată de surpriză și emoție în brațele lui. N-am văzut de când sunt un tip mai plin de resurse literare, când e vorba să-mi spună de fapt că nu vrea să te lase să te-ntâlnești cu mine. Sincer, vreau mai mult decât să ieșim la cinema de două ori pe săptămână însoțiți de sora ta Vera, să ne plimbăm prin parc cu micuța șaperon ținându-se coadă după noi și să vin să te strig pe la poartă, când aflu că bătrânul e la pescuit. Eu cred că vreau să mă căsătoresc cu tine, Leni...

-Crezi?! se miră Elena, privindu-l de la nivelul bărbiei lui cu un surâs nostim, care-i făcea gropițe în obraji finii ca de copil.

-Ei, da, acum cinci secunde încă mai credeam, dar începând din clipa asta, sunt absolut sigur, îi zise el, îmbrățișând-o toată în albastrul întunecat al ochilor lui hipnotizanți.

-Eu mă mărit cu tine, Emil, dar cu o condiție. Una singură!

-Oh, așa deci... S-o auzim!

-Nu vreau nuntă tradițională cu dar și nici cununie religioasă cu popă ortodox, echipat profesional în negru de sus și până jos ca un cioclu, ceru ea fermă, cu o mimică bosumflată de fetiță alintată.

-Asta chiar c-o să șocheze tot orașul, Leni iubito! Și unii mai au tupeul să susțină că n-a prins la poporul român materialismul științific al marxism-leninismului socialist!

-Nu mă judeca greșit, Emil, că faci așa o risipă inutilă de criticism pedagogic! Eu cred în Dumnezeu, în Iisus Christos și-n cultivarea binelui. În popi nu pot să cred. Am fobie la popi! preciză ea senină. Eu vreau o nuntă deosebită, în stil american. Vreau un preot sau pastor - sau chiar un om oarecare, dar sincer cu frica lui Dumnezeu - care să ne officieze căsătoria îmbrăcat simplu, în haine civile. Iar daruri de nuntă ca o vază, un servici de pahare, etcetera, nu mă deranjează. Dar strânsul banilor de la nuntași... Nu, eu refuz categoric așa ceva! Detest să primesc ceva de pomană și să mă simt îndatorată. O să ne descurcăm noi. O să ne facem noi doi un rost și fără banii ăia.

-Nicio problemă, Leni! Sunt total de acord cu tine, iubito! o asigură Emil entuziast. Numai că, reține: s-ar putea să vin la altar în cârje! Tatăl tău o să creadă că toate bazaconiile astea cu nunta americană, eu ți le-am băgat în cap!

-Tu ocupă-te de restul și lasă-l pe tata în grija mea! oferi ea o exemplificare rapidă de *diviziune a muncii*, surprinzător de sigură de sine.

*

*

*

Trei luni mai târziu, într-o sâmbătă senină de mai, deja uniți civil și cu toate actele în regulă, cei doi tineri frumoși ca-n basme se căsătoreau „religios” în curtea casei părintești a Elenei. Câteva rânduri de scaune îmbrăcate în satin alb, cu funde mov și galben, găzduiau cu eleganță desăvârșită nuntașii, care-și făceau vânt care mai de care cu ce putea. Câteva femei mai cochete se ascuseseră de soarele agresiv al după-amiezii sub pălării cu boruri largi, împodobite cu flori viu colorate.

Fermecătorul mire lansa o nouă modă nunțială, cu cămașa sa de in albă, haiducească, descheiată pe piept și pantalonii albi, croiți fără cusur, de-ai fi jurat că au crescut pe el! Răsucindu-și obsedant pe deget verigheta pe care o purta deja cu mândrie de câteva zile, își aștepta nerăbdător mireasa. Alături de el, tăcut și sobru, cavalerul de onoare – în persoana fratele său mai mic - etala absent aerul unui complice la crimă.

Chiar în fața lor, pus la patru ace într-un costum bleu deschis și cu o garoafă roșie în buzunarul de la piept, primarul orașului prezida adunarea, țeapăn ca o statuie sub arcul floral al altarului nupțial. Tot

nu-i venea să creadă că fusese adus aici prin șantaj, ca să officieze nunta celor doi tineri. Era conștient că astfel își făcea un dușman sigur – pe socrul mic, care și-așa nu-l avusese la inimă niciodată. „Dar mai bine un dușman în el, decât unul în nevastă-mea! Ce-l puțin el nu-mi gătește mâncarea și nu mi se culcă alături în fiecare seară! Ce-nseamnă ghinionul! La ce te poate duce un singur pupic amărât cu secretara!” reflectă acum primarul, căindu-se că se lăsase ispitit să fornicizeze. Se feliită în gând pentru paharul zdravăn de palincă, tras pe nerăsuflate doar două minute mai devreme. Ca să poată trece peste piatra asta de încercare, peste care nici un preot din Macul Roșu nu se încumetase să treacă, avea nevoie de curaj nu glumă! De unde era el să știe că mirele și secretara lui fuseseră colegi de liceu și prieteni? Și nici măcar n-o putea concedia pe fufa aia tânără, că era fata prefectului! „Șantaj cu poze, ca-n filmele din vest!” țipă revoltat în sinea lui primarul. „Că de-acolo învață tineretul nostru tot ce-i mai rău! Mama lor de capitaliști!”

Sub comanda competentă a disc-jockey-ului, casetofonul mirelui începu să intoneze vioi *Marșul Nupțial*, de Richard Wagner. Cu un foșnet general, nuntașii se întoarseră în scaune, ca să nu piardă vreo secundă din spectacolul miresei pășind spre altar. Și deodată își făcu apariția... de parcă s-ar fi desprins dintr-un poem eminescian. Superbă, ravisantă și grațioasă ca o zână, cu rochia albă până-n pământ presărată cu flori mici galbene, bleu și roz și voalul lung dus de două tinere - sora ei mai mică, Vera, și fosta colegă de liceu a mirelui...

Primarul tuși, intimidat de gestul insolent al secretarei sale. Fata îi făcu cu ochiul amuzată, apoi lăsa voalul miresei pe covorul verde al gazonului și se retrase împreună cu cealaltă domnișoară de onoare pe locurile libere din față.

Ceremonia de cununie debută romantic, cu cele câteva fraze poetic concepute de însăși domnișoara mireasă pentru cel care avea să le officieze căsătoria. Se ajunse, în cele din urmă, și la celebrul dialog final cu mirii. De la acest punct, primarul deveni chiar jovial, sub efectul încurajator al acoolului consumat mai devreme. Renunță să mai citească de pe hârtie și se porni să vorbească liber, gesticulând și rotunjind cuvintele cu simț artistic, ca un adevărat profesionist.

-Emil Onescu, vrei să o iei de soție pe Elena Banu, să o iubești și să o cinstești, să-i fii alături la bine și la greu, până când...

-Nu, nu! Citește exact ce scrie acolo! îi șopti în panică mirele.

-Până la..., făcu o nouă tentativă nereușită primarul, fixându-l șocat, cu ochii cât cepele.

-Citește naibii afurisita de hârtie pe care ți-am dat-o! se răsti în surdină la el Emil.

-Să o iubești și să o cinstești, să-i fii alături la bine și la greu **pentru totdeauna**?! rosti mirat primarul, reproducând cu absolută fidelitate notițele.

-Pentru totdeauna?! Dar nu se zice așa! șușoti surprinsă mireasa la urechea mirelui.

Primarul, exasperat de tot cirul la care fusese constrâns să participe, dădu ochii peste cap, făcu fețe-fețe și își dres glasul de câteva ori. Asta mai lipsea acum, acest tete-à-tete bizar între miri, care crea o prăpastie periculoasă în ceremonial și agita văzând cu ochii spiritele martore.

-Nu mi-a plăcut celebra formulă, *până când moartea vă va despărți*, recunosc Emil. Suna prea... prevestitoare de rău. Nu crezi?

-Ai dreptate, îl aprobă ea pe loc. Corecția ta e perfectă. Continuă, te rog!...

-Da, sigur că o iau pe Elena de soție! îi dădu el răspunsul cu voce tare, fermă și reinstală astfel calmul și liniștea printre nuntași. Din toată inima!

-Elena Banu, vrei să-l iei de soț pe Emil Onescu, să-l iubești și să-l respecti, să-i fii alături până... ah... **pentru totdeauna**? sughiță intimidat ofițiantul.

-Da, vreau! Fără nici cea mai mică rețineră.

-Atunci, prin puterea investită în mine de partid, de popor, de clasa muncitoare din Macul Roșu și... și mai ales de... de voi doi, vă declar din clipa asta soț și soție! exclamă ușurat primarul. Onescule, îți poți săruta nevasta! Să dea Dumnezeu să fiți împreună așa cum v-ați promis, **pentru totdeauna**!

România, Decembrie, 1990

O rază rătăcită de soare dezmiardă frugal, cu timiditate hibernală, obrazul obosit al soției sale, apoi dispăru subit, înghițită de norii groși, prevestitori de viscol și grei cu zăpadă. Emil descoperi înfiorat că Elena nu-i păruse niciodată mai frumoasă și mai atrăgătoare. Incapabil să lupte împotriva propriei imaginații fecunde, se lăsă târât într-o fantezie erotică efemeră. Îi lăsa gura apă contemplând discret un sărut. Ar fi vrut să se poată ridica printr-o minune din blestematul acela de scaun cu roțile, în culcușul căruia murea încet, puțin câte puțin în fiecare zi, în ultima vreme. Ar fi vrut să zăvorască ușa dormitorului și să-și posede femeia acolo, pe masa de lângă fereastră, unde ea îi sorta și-i ordona acum colecția considerabilă de medicamente. Regrete, mâhnire, vinovăție – un asortiment de trăiri maladive dospea în el rapid, ca și cum brusc ar fi fost la un pas de moarte și instinctiv și-ar fi evaluat viața. Viața sa de *playboy*, plină de petreceri, beții și femei ușoare, viața sa de perdant, care îl condusesese inevitabil spre nenorocirea de acum un an. Acel amalgam de sentimente tulburătoare era eclipsat însă de dorința acută, dureroasă de a sta cu ea, de a o ști aproape. Fizic, pentru că spiritual o simțea mai aproape decât pe sine însuși. Frustrat, Emil gemu înfundat și-și mușcă buza inferioară. Elena se răsuci imediat spre el.

-Te doare ceva, dragul meu? se interesă ea grijulie.

-Doar sufletul, râse el scurt, cu amărăciune.

Asta era problema – nu doar că nu-l durea nimic, absolut nimic, Emil nu simțea nimic, absolut nimic mai jos de gât.

Un an în urmă, plecase cu „gașca” într-un week-end de chef la Poiana Brașov. După câteva *vodka shots* combinate cu bere brună în cinstea căderii comunismului, i se aprinseseră călcâiele după o brunetă focoasă, care îi strecurase cu tupeu numărul ei de telefon în buzunarul pantalonilor. Femeile întotdeauna i se-aruncau în brațe, n-avea nevoie să alerge după vreuna. Datora asta alurii sale de *movie star*. În noaptea aceea însă, destinul parcă și numai el îl îndemnase să coboare pe schiuri până la Cabana Trei Brazi, ca să-și demonstreze cu exces de zel bărbăția. Un urlet îndepărtat, sau poate doar imaginația sa încinsă de alcool până la halucinație, îl făcuse să-și răsucescă pentru o secundă capul. De-ajuns ca să se dezechilibreze. Își amintea perfect groaza din timpul rostogolirii pe zăpadă – frica de moarte îl trezise din beție pe loc. Cu o fracțiune de secundă înainte să se izbească de acel copac uriaș însă, își întrevăzuse cu absolută claritate destinul – avea să devină o legumă, cu tuburi insertate prin diverse părți ale trupului său paralizat pentru totdeauna.

-Aș fi preferat să merg cu tine și nu cu Vera la o plimbare în parc, rosti el timid până la urmă.

Prezența Verei, sora mai mică a Elenei, îl indispuinea profund. De fapt, sentimentele ei pentru el, afișate fără nicio reținere, aluziile ei jenante, când se-ntâmpla să rămână singuri, îl scoteau din sărite. Să stea pe o bancă alături de ea și să-i asculte declarațiile de dragoste deșănțate era ultimul lucru pe care bărbatul l-ar mai fi putut suporta în clipa asta.

Ochii căprui ai Elenei străluciră visători. Emil nu-nțelegea cum de soția lui îl mai putea iubi atât de mult după câte îi făcuse.

„Dragoste necondiționată sau blestem?” se întrebă el confuz. „Sunt un blestem pe capul ei”, alege bărbatul în final.

-Uite ce-ți propun, vorbi Elena, cu un surâs copilăresc, de fetiță pusă pe șotii. Îi las un bilet scurt Verei, o rog să aibă grijă de Liviu ca de ochii din cap. Dacă împreună ornează cu lumini chioșcul din fundul grădinii și mai au în plan să facă și o familie de oameni de zăpadă, or să fie prinși acolo cu treabă pentru cel puțin o oră. Până să observe că am plecat, noi vom fi deja instalați comod pe o bancă în parc. Mașina e pregătită în garaj. Am rugat-o pe Rita s-o aibă gata de azi dimineață. Te-nfășor în câteva pături groase, îmi iau paltonul și poșeta și evadăm amândoi din casa asta pentru jumătate de zi. Sincer, și mie mi-era dor de noi doi, mărturisi ea, cu un zâmbet feeric.

-Sunt la dispoziția ta în totalitate, draga mea! rosti entuziast Emil. Poți să faci ce vrei cu mine, glumi el.

-N-ai încotro, iubitu! îi replică Elena.

În scurt timp, se aflau în mașină, trăindu-și fericiri mica aventură. O vreme discutară lista de cadouri

de Crăciun, apoi reveniră la cel mai drag subiect de conversație pentru ei – fiul lor.

-*À propos* de Liviu! A venit acum vreo oră și mi-a spus direct, fără nicio introducere, că mă iubește. Că m-a iubit de când se știe și c-o să mă iubească tot restul vieții lui. Nu știu ce-a fost cu el. Pur și simplu mi-au dat lacrimile când l-am auzit, recunosc mișcat Emil. De obicei e foarte reținut, discret. Doar am făcut haz de el acum vreo două zile, când l-am ajutat cu tema la engleză. I-am spus că e *a man of few words*.

-Am remarcat și eu asta. Mă sperie gândul că am putea crește un introvertit. Azi dimineață am avut o discuție serioasă cu el. I-am spus că oamenii nu știu ce se petrece în căpușorul și-n inimioara lui. Ca să evite confuziile, trebuie să comunice, să declare deschis ce simte, altfel va avea de suferit toată viața. Într-o zi, când va fi mare, un bărbat mai curajos, care nu se va teme să-și exprime în cuvinte sentimentele, îi va fura fata iubită de sub nas și-l va lăsa singur și nefericit pentru totdeauna. Cred că argumentul ăsta din urmă l-a speriat cel mai tare. În câteva secunde, s-a hotărât și mi-a făcut și mie aceeași destăinuire pe care ți-a făcut-o ție.

Cei doi fugari romantici ajunseră curând în parcare din fața parcului. Elena coborî veselă și se grăbi să-l scoată și pe Emil din mașină. Un set de manevre simple, înlesnite de echipamentul special cu care fusese dotată Honda SUV a familiei Onescu, și amândoi râdeau sub ploaia de fulgi de nea ce cădea din cer ca-n basme. Era prima zi de ninsoare din iarna aceea.

Când să închidă portiera pasagerului, Elena zări un termos pe bancheta din spate și câteva paie de plastic pentru băut, aruncate în dezordine alături.

-Draga de Rita ne-a făcut o surpriză. Pot să pariez că e cafea cu lapte, băutura ta preferată! Trebuie să fi acționat în mare grabă, pe furiș, de n-a pus paiele într-o punguță de plastic și totul într-o sacoșă, dichisit, cum îi e obiceiul.

Elena deschise termosul și inhală în extaz.

-Mmm... Ce deliciu! Din nefericire, nu e cafea cu lapte, ci cacao cu lapte...

-Mai bine! exclamă Emil. Cofeina nu ne face bine niciunui dintre noi.

Intrară în parc ca și cum ar fi pășit într-o lume de poveste. Zăpada proaspătă primenise aleile, pomii, statuile – absolut totul - în haină albă, imaculată. O vrabie guralivă, zgribulită, se așeză pe creanga unui copac și o scutură fără să vrea. Coborî apoi pe speteaza băncii de sub ea și distruse cu țopăitul ei cadentat pernuța pufoasă de nea.

-Hai să ne așezăm chiar acolo, sugeră Emil, ca să nu mai ruinăm decorul ăsta splendid și-n altă parte!

Elena mătură cu mâna zăpada de pe bancă, lăsă termosul cu cacao pe ea și trase scaunul lui Emil cât putu de aproape. Se așeză pe margine, lipită de el, și oftând adânc, își puse capul în poala lui.

-Leni, aici ne-am întâlnit întâia oară, îți mai amintești? șopti el, alintându-i numele, cum numai el o făcea.

-Cum crezi că aș putea să uit vreodată? Îmi amintesc și ziua când ne-am sărutat întâia oară, când am făcut dragoste întâia oară...

-Știi..., o întrerupse el. Sufăr cumplit că nu mă mai pot delecta cu cel puțin 1000 de lucruri de care un bărbat normal se bucură fără să-și dea seama. Dar cel mai mult mă chinuie gândul că n-am să mai pot face dragoste cu tine niciodată, Leni!

-Ochii tăi fac dragoste cu mine în ultima vreme mai des decât în primul an de căsnicie, Emil!

Își ridică zâmbind capul de pe genunchii lui, îi trase ușor fularul de la gură și îi puse un sărut fin pe buze. Privirile lor, încărcate de vise și dorințe fără nicio speranță de împlinire, se îmbrățișară o vreme în tăcere, mai potente decât cele mai pătimașe săruturi și mângâieri pe care și le dăruiseră ei vreodată.

O pereche de tineri gălăgioși intrară în parc hohotind de râs, ea pe sanie, el trăgând-o în zigzag pe alea din mijloc. Prezența lor stridentă trezi cuplul Onescu din reverie.

-Nu vrei să gustăm cacao făcută de Rita? propuse Emil, încă savurând în minte gustul buzelor soției sale.

-Sigur că da. E caldă încă, ies aburi din ea, zise Elena, desfăcând termosul și turnând în pahar.

Sorbi cu precauție o gură, ca să-i verifice temperatura, apoi îi dădu și lui să bea cu paiul.

-Mmm, acum știu ce are în plus – aromă de vanilie! Am simțit mirosul de cum ai deschis termosul prima oară.

Elena mai luă și ea câteva înghițituri din pahar.

-Ai dreptate. E așa de bună!

Deodată femeia înlemni. Surâsul de pe buze i se metamorfoză rapid într-o grimasă de durere fizică și soc. Ochii ei înlăcrimați îi căutară repede pe-ai lui și-i găsiră plutind în aceeași mixtură de chin, mâhnire și surpriză. Întrebări fără răspuns dansară nerostite între ei o eternitate de câteva secunde. Apoi o lumină orbitoare îi înfășură pe amândoi și îi uni din nou *pentru totdeauna*.

Elena se prăbuși de pe bancă la picioarele soțului ei. Irișii lui albaștri rămaseră ficși, îndreptați către golul din fața lui, pe care doar o clipă mai devreme îl înnobilase chipul drag al soției sale.

O jumătate de oră mai târziu, Poliția din Macul Roșu investiga aparenta crimă-sinucidere a tânărului cuplu Emil și Elena Onescu.

-Cum de nu s-au gândit la copil?! își exprimă indignarea cu voce tare un bărbat de vârstă mijlocie, scoțându-și căciula cu pioșenie.

Dădu din cap confuz și se ridică pe vârfuri, ca să poată vedea mai bine peste mulțime cum cele două cadavre acoperite cu păături negre erau urcate în ambulanță.

-Ea l-a iubit nebunește, sărmana, vorbi o femeie de alături. Știa că el n-o s-o mai ducă mult. Am auzit că bietul se șubrezi de tot. Nu s-a ndurat să-l lase singur. S-a dus și ea cu el. Mai devreme sau mai târziu, toți ne ducem acolo. Copilul crește. Păcat de ei, să intre în pământ așa de tineri.

-Dar chiar așa și-au promis la nuntă, că vor fi împreună *pentru totdeauna*, adăugă o alta.

În orașelul acela de doar șase mii de locuitori, oamenii se știau unii pe alții ca într-o familie mai numeroasă.

Peste șaptele grupului de curioși adunați ca la biserică și comenzile scurte, dar eficiente ale ofițerului Palade, șeful Poliției din Macul Roșu, se auzi deodată claxonul unui vehicul. Un Nissan gri frână brusc și o femeie tânără și plânsă ieși din el. Oamenii se dădură deoparte și îi făcură loc să treacă printre ei.

-E sora ei... E Vera, murmurară câteva glasuri.

Vera scoase un țipăt sfâșietor și se dezlănțui în hohote sălbatice de plâns, strigându-i disperată pe cei doi morți. Ofițerul Palade, vânat la față, cu capul descoperit și cu uniformă descheiată, îi ieși numaidecât în cale. O cuprinse în brațe și îi ascunse fața sub paltonul său. Femeia se zbatu o vreme acolo, bolborosind printre suspine cuvinte greu de înțeles, apoi leșină.

Unii dintre cei prezenți ar fi declarat mai târziu în cercuri restrânse că li s-a părut că au auzit-o spunând: „Trebuia să fiu eu, nu ea”. Dar nimeni n-ar fi putut să jure acum că îi deslușește corect vorbele stâlcite de suferință.

Ofițerul Palade îi ordonă unuia dintre subalterni să ducă acasă Nissan-ul Verei. Pe ea o luă în mașina sa, culcată cu grijă pe scaunul din față, lăsat pe spate la maxim. Tot orașul știa că între ei fusese cândva o idilă. Sau poate chiar mai mult de-atât... Palade nu se sfia să admită că încă o iubea, în ciuda faptului că Vera îi refuzase cererea în căsătorie de cel puțin trei sau patru ori până acum.

De îndată ce Toyota neagră a lui Palade și salvarea cu corpurile neînsuflețite ale soților Onescu ieșiră din parc, grupul de curioși se dispersă, bârfind care mai de care pe gustul lui.

Câțiva ani mai târziu, scena avea să se repete într-un fel, cu un alt cuplu, mai puțin celebru decât soții Onescu, dar îndeaproape înrudit cu ei.